

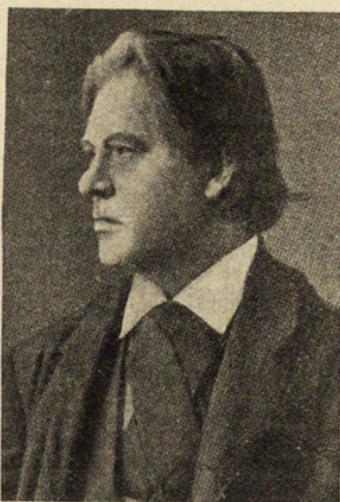
тични трудове: „Изкуството на чистата фраза“ (1774—79), „Истинските основания за употребата на хармонията“ (1773), „Основа на генералбаса като първи линии на композицията“ (1781), „Мисли върху различните учения за композицията, като подготвка за познаване на фугата“ (1782), „Въвеждане върху вокалната композиция“ (1782) и др. Композициите му, състоящи се от симфонии, сюити и менети—за оркестър, сонати, фуги и др.—за пиано, органови творби, трисонати, мотети, и пѣсни—нѣматъ почти никаква стойност, до като теоретичните му трудове се ценятъ високо—особено тѣзи, отнасящи се до хармонията.

Кирова, Констанца — оперна пѣвица, род. 29 апр. 1897 въ София, свѣршила тамъ Французския девически колежъ, 1914—16 учи драматическо изкуство въ курсовѣтъ на Масе въ Парижъ; следъ връщането си въ България, постѣпенно въ Народния театъръ, играе успѣшно Мария отъ „Иванко“ и пѣве Ларина въ „Евгений Онегинъ“. Проявила гласовъ даръ, 1919/21 учи пѣніе въ Виена при Андерсонъ и драматическо изкуство при директоръ-режисьора на Бургъ-театъръ — Шертерихъ. По покана на управлението, 1923 се връща въ България и постѣпенно въ Народната опера, като застѣлва първи роли (Карменъ, Амнерисъ) въ 15 опери — до 1930, когато напушта и постѣпенно въ операта въ гр. Лиль (Франция). 1932 се връща въ България. К. е единствената наша оперна пѣвица, започнала попрището си като драматична актриса, винаги харесвана — както съ мощния си гласъ, така и съ хубавата си игра.

Кирога, Мануелъ — Quiroga, Manuel — най-значителенъ съвремененъ испански цигуларь-виртуозъ, род. 1890 въ Понтеведра, ученикъ на Мадридската и Парижка консерватории, концертира съ много голямъ успѣхъ въ Западна Европа и Америка.

Кирхнеръ, Теодоръ — Kirchner, Theodor — значителенъ компонистъ, род. 10 дек. 1823 въ Нойкирхенъ при Хемницъ, умр. 18 септ. 1903 въ Хамбургъ, ученикъ на Ив. Кноръ по пиано и на К. Е. Бекеръ по органъ въ Лайпцигъ, на Иох. Шней-

деръ (органъ) въ Дрезденъ и малко време — въ Лайпцигската консерватория; билъ дълги години органистъ въ Винтертуръ, после за малко диригентъ въ Цюрихъ, учителъ въ Майнингенъ, и директоръ на музи-

Теодоръ Кирхнеръ

калното училище въ Вюрцбургъ, 1875—83 живѣе въ Лайпцигъ, следъ което бива повиканъ за директоръ на Дрезденската консерватория, на която длѣжиност остава до 1890, когато се преселва въ Хамбургъ. К. е предимно клавиренъ компонистъ — следъ-романтикъ, който култивира малки жанрови форми на романтицитетъ, но безъ да е тѣхнѣтъ епигонъ — напротивъ: неговитѣ прекрасни клавирини миниатури сѫ оригинални и носятъ печата на една самобитна творческа индивидуалностъ. Творби за пиано: каприции, романци, ноктюрни, фантазии, акварели, хуморески, легенди, елегии, „Моята книга-скици“, „Игри“, „Селски истории“, „Детски и художествени танци“, „Нови листове отъ албумъ“, „Рисунки съ перо“, „Пѣсни безъ думи“, „Фантазии-шоке“, „Нощни картини“, „Нови танци на Давидовия съзъзъ“, „Рефлексии“, „100 малки студии“, „Романтически истории“, 5 сонатини,